

i Libri

della Quercia

Projecte artístic d'Elisabetta Gnone
Il·lustracions de la coberta: Olga Marchetti, Claudia Fitzpatrick,
Alessia Martusciello i Barbara Baldi
Il·lustracions en blanc i negre : Alessia Martusciello,
Corinne Giampaglia, Roberta Tedeschi i Claudio Prati
Colors: Barbara Baldi
Aquarel·les: Corinne Giampaglia
Gràcies a l'escriptor Tim Bruno per l'assessorament editorial

UNA PRODUCCIÓ

B O M B U S

Visita el poble del Roure Encantat
www.fairyoak.com
www.facebook.com/Fairy-Oak
elisabetta@bombusmedia.com

Títol original: *Fairy Oak. L'incanto del buio*
© del text i de les il·lustracions: Elisabetta Gnone, 2014
Traducció de l'italià d'Oriol Sánchez Vaqué

© 2009 *i Libri della Quercia*. Elisabetta Gnone

© 2020 Bombus S.r.l. per Elisabetta Gnone
(text i il·lustracions)
www.bombusmedia.com

ISBN: 978-84-18538-89-6
Dipòsit legal: B 12.483-2021

© d'aquesta edició, 2022 per Antonio Vallardi Editore S.u.r.l., Milán
Primera edició: febrero de 2022
Duomo edicions és un segell d'Antonio Vallardi Editore S.u.r.l.
www.duomoediciones.com

Gruppo editoriale Mauri Spagnol S.p.A.
www.maurispagnol.it

Impress a Grafica Veneta S.p.A. (Itàlia)

Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització per escrit dels titulars del *copyright*, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment mecànic o electrònic —incloses les fotocòpies i la difusió a través d'internet— i la distribució d'exemplars d'aquest llibre mitjançant lloguer o préstec públics.

Elisabetta Gnone

FAIRY OAK

L'ENCANT DE LA FOSCOR

Llibre 2

Duomo ediciones

*A Tommaso, cor d'heroi,
i a Francesco, força d'acer.
I als seus pares,
coneixedors de faules
i de moltes coses més.*

La meva nova vida

—**H**a arribat el correu! Ha arribat el correu! Hi ha una carta per a la Sifeliçellaseradirnoshovoldrà. I quina carta! Ve del Gran Consell en persona!

—Del Gran Consell? Oh, tremolacorme! On és aquella fada petitona? L'hem de trobar, de pressa!

—Sifeliçtuserasdirnoshovoldràs, on ets? Hi ha una carta per a tuuu!

—Una carta per a la Sifeliçellaseradirnoshovoldrà? I qui l'hi envia?

—El Gran Consell!

—Caramcaramcaram! Deixa'm veure... La puc obrir?

—No, no, no! L'ha d'obrir ella en persona! Però on és?

—L'he vist no fa gaire. Us acompanyaré a buscar-la.

—Per què busqueu la Sifeliçellaseradirnoshovoldrà?

—El Gran Consell li ha enviat una carta!

—L'han cridat?

- Què podria ser, si no?!
- Oh, emoció emocionosa! I ella, ho sap?
- No, encara no l'hem trobat.
- Sifeliçtuserasdirnoshovoldràààs, on eeets?
- És a la Llacuna de les Pedres Calentes. Per què la busqueu? Què passa?
- El Gran Consell l'ha cridat!
- El Gran Consell ha contestat? La Sifeliçellaseradirnoshovoldrà farà salts d'alegria, feia molt que esperava aquesta carta.
- Sifeliçtuseràààs!...
- On eeets?...
- Soc aquí.
- Tens una carta. Vinga, obre-la!
- Per a mi?
- Sí, sí, obre-la!
- És del Gran Consell!
- Tal com ho sents. Llegeix, llegeix...
- No, no m'hi veig amb cor, llegiu-la vosaltres.
- Nosaltres no podem, l'has de llegir tu.
- I si em diuen que soc massa jove o que no soc apta?
- TU? Alça! Tu has nascut per fer de mainadera! Si tu no ets apta, no ho és ningú en aquest món.
- Oh, sospirs sospirosos, em tremolen les mans. I a més està escrita amb una lletra tan junta... no, no puc...
- Serenadelasendadelssospirs, llegeix-la tu!

—Està prohibit, ja ho sabeu! Si pogués la llegiria ara mateix, però la carta se m'esvairia a l'instant entre les mans. Només la pot llegir ella.

—Vinga, Sifeliçtuserasdirnoshovoldràs, sigues valenta i llegeix-la.

—Jo... D'acord, però no marxeu del meu costat.

—I qui ho voldria fer!

—Doncs bé, diu...

¶ l'amable fada

Urgent!

Sifeliçtuserasdirnoshovoldrà

Regne de la Rosada d'Argent

Benvolguda Fada,

El Gran Consell dels Savis, després d'una acurada i esrupolosa investigació, es complau a anunciar-li que ha admès la seva sol·licitud per convertir-se en una fada mainadera i que ha sigut ascendida a aquest càrrec per unanimitat.

El seu exercici és magnífic i s'alçarà de saber que el Gran Consell ha qualificat amb un Excel·lent totes i cadascuna de les 2.754 respostes. Només una ha obtingut un Bè, però estem convençuts que la ingenuïtat expressada en aquesta resposta és a causa de la seva joventut i

inexperiència. Es tracta de la resposta a la pregunta número 1.277: «Enumerar els senyals reveladors de màgia en els nens menors de deu anys».

N'ha enumerat alguns i tots són correctes, però la llista no està completa. S'ha oblidat, per exemple, d'indicar «esternudar amb els ulls oberts».

És un indici molt important, però, com s'acaba de dir, hem volgut passar per alt aquest oblit perquè en el moment de la seva sol·licitud vostè només tenia 965 anys. Estem segurs que avui contestaria d'una altra manera.

Som conscients que aquesta carta li arribarà amb un cert retard, però pensem que no ens retraurà el temps d'espera i que ens ho perdonarà quan en coneixgui la raó. Com bé sap, és costum del Gran Consell recomanar als Savis dels regnes locals el nom d'aquells que demostrin posseir qualitats excepcionals en el desenvolupament de les feines més complexes i delicades.

I així ho vam fer amb vostè. La resposta va trigar una mica a arribar, però el nom de qui l'ha sol·licitat gaudeix de tant de prestigi que vam decidir dur a terme els tràmits necessaris i enviar-l'hi tot en una única carta, perquè estem segurs que vostè ho acceptarà. Desitgem que les bones notícies puguin recompensar aquesta llarga espera.

Adjuntem en el sobre els documents que ha d'emplenar i la carta de la bruixa que l'ha sol·licitat.

És important que estigui preparada per marxar tan bon punt les primeres fulls es tengeixin de groc, perquè

pugui arribar a Fairy Oak durant la primera meitat d'octubre. Li enviem un mapa i l'adreça on s'haurà de presentar:

Família Periwinkle
Carrer dels Ogres Baixos
Fairy Oak, Vall del Pratverd

- Periwinkle! Oioioi, les cames em fan figa...
- M'estàs dient que qui ha sol·licitat els teus serveis és ni més ni menys que...
- Sí, sí... Ella en persona!!!
- No, no pot ser, deu ser un error.
- No n'hi ha cap, d'error, fada afortunada. Aquí ho tens, és la seva firma.
- Afortunada? Això vol dir que ella val molt, aquí la sort no hi pinta res.
- Era només per dir alguna cosa; no tothom es pot permetre el luxe de treballar per a Ella.
- Hi va perquè Ella l'ha cridat. I si l'ha cridat vol dir que la nostra Sifeliçtuserasdirnoshovoldràs val molt, vet aquí.
- Noies, em penso que s'ha desmaiat.
- Fora, fora, no us hi tireu a sobre. Un jacint, de pressa... Au, vinga, petitona, ensuma això i et posaràs bé.

—Què... què ha estat això? Jo... he somiat que...

—No ho has somiat, Sifeliçtuserasdirnoshovoldràs. La Lalla Tomelilla t'ha cridat!

—Oh, no et desmaïs un altre cop, au, vinga! Aquí tens la carta... Llegeix-la quan estiguis sola i t'hagis recuperat una mica.

Ara ja sabeu com va començar tot.

Embriagada per les novetats, em vaig deixar anar dins la corol·la d'una tulipa i, amb la carta ben enganxada al cor, vaig esperar la nit. Desitjava que les meves companyes se n'anessin a dormir ben d'hora, volia gaudir del silenci i la soledat. M'havia agradat tenir-les a prop mentre llegia la carta del Gran Consell. Entre nosaltres no hi havia secrets, ho compartíem tot, però aquesta vegada era diferent.

Havia rebut una carta de qui sempre encoratjava les meves aspiracions. La bruixa més sàvia i respectable de tots els temps havia agafat paper i ploma i havia escrit a Sifeliçjoseredirvoshovoldré. La Lilà dels Senders, ni més ni menys! Tothom la coneixia.

El seu nom anava de boca en boca cada vegada que la famosa bruixa de la Llum descobria alguna cosa nova en el complicadíssim camp de les disciplines màgiques. I n'havia fet un munt, de descobriments, alguns

dels quals havien suposat un pas de gegant per a la societat dels mags i una enorme millora en la qualitat de vida dels seus membres. Però la Lilà dels Senders no només era experta en màgia. Ho sabia tot de tot, i a mi m'agradava pel seny, la sobrietat i la saviesa que demostrava en cada cosa que feia.

Amb els ulls tancats em vaig imaginar la seva cal·ligrafia: elegant, ràpida, segura, de qui no perd el temps en foteses i xerrameques, sinó que vol conèixer i saber més coses. I comunicar, d'una manera concisa i eficaç, el que és important comunicar. Un geni. El meu ídol.

Havia llegit molts dels seus llibres: sobre l'ús de les arts màgiques, l'educació de les joves bruixes, la vanitat, el vol, el conreu de les herbes aromàtiques en hivernacles, el diàleg entre animals i mags, i també sobre la relació entre mags i criatures màgiques. I així vaig aprendre que les bruixes i els mags eren éssers humans que posseïen poders màgics, mentre que nosaltres, les fades, érem, a tots els efectes, criatures màgiques. Una subtil diferència que separava per sempre el nostre món del seu.

«Oh, ja cau la nit i arriba el silenci», vaig pensar en aquelles hores d'espera. «Vull llegir cada lletra per coneixe'n el gest, cada paraula per assaborir-ne el so i deu vegades cada frase amb què Ella es dirigeix a mi. A mi!».

Finalment, el silenci va caure sobre el Regne de la Rosada d'Argent. Tremolant d'emoció, vaig alçar la carta i, a la

claror de la meva llum, vaig llegir les paraules que em van canviar la vida...

Estimada fada

de nom impronunciable, però que amb una mica de pràctica aprendré a dir:

El meu nom és Lilà dels Senders, però la gent em coneix més per Lalla Tomelilla.

El teu nom m'ha arribat a través del Gran Consell, al qual envio aquesta carta per tal que te la faci arribar com més aviat millor (com sabràs, els humans no poden escriure a una criatura màgica).

He llegit en el teu esplèndid expedient que, a banda dels teus mèrits, tot i la teva joventut, estàs disposada a anar a viure a altres regnes llunyans. Potser deus haver sentit a parlar de la Vall del Pratverd i del poble del Reure Encantat: jo visc allà. Molt lluny, doncs, del Regne de la Rosada d'Argent. Tanmateix, et puc assegurar que és un lloc agradable i adequat per a les fades. De fet, n'hi ha moltes que viuen aquí amb nosaltres i cuiden els nostres nens amb tota tranquil·litat.

D'aquí a uns mesos, la meva germana Dàlia

donarà a llum dos bessons, que, després de veure les teves aptituds, voldria confiar-te en qualitat de mainadera.

Naturalment, viuràs amb nosaltres i rebràs una retribució justa per la teva dedicació, que, ja t'ho dic ara, serà a temps complet, set dies de set. Adjunto en el sobre algunes imatges de la nostra família i de la casa, per tal que et puguis començar a familiaritzar amb la teva nova vida. Espero de tot cor que acceptaràs el càrrec. I, a propòsit d'això, et demano que em contestis de seguida. El temps corre i per a mi és molt important que els meus nebots tinguin una fada mainadera que els hagi vist néixer.

Si ho acceptes, la teva comesa a la nostra família durarà quinze anys, passats els quals quedaràs lliure un altre cop per ocupar-te d'altres nens.

Et felicito per la teva brillant qualificació, i amb l'esperança de rebre ben aviat notícies teves, m'acomiedo cordialment de tu.

Bruixa Lalla Tomelilla

—La meva nova vida...

La meva nova vida! La-meva-nova-vida! La meva nova vidaaa!

Lamevanovavida-lamevanovavida-lamevanovavida-lamevanovavida!

—LA MEVA NOVA VIDA! —vaig cridar d'alegria.

La meva nova vida va començar així.

El 31 d'octubre d'aquell any, la senyora Dàlia Periwinkle, assistida per la seva germana Lalla Tomelilla, va donar a llum la Pervinca i la Vainilla.

Això que ara us explicaré és la seva increïble història. El que no vaig viure en primera persona, m'ho van explicar. Llegiu, llegiu...

Deu anys després

Em vaig assegurar bé que tots els llums estiguessin apagats i vaig volar cap a l'habitació de les nenes. Era una nit tranquil·la. La Dàlia i en Cícero descansaven a l'habitació del costat, d'on arribava gairebé imperceptible la seva respiració barrejada amb la més lleu i familiar de la Pervinca i la Vainilla, que dormien als seus llits. Vaig entrar al meu pot i em vaig posar a escriure.

Des que l'Enemic havia tornat a Pratverd, vetllava les noieta fins i tot de nit i, per fer passar les hores de soledat, posava al dia el meu diari. Havien passat un munt de coses: les nenes havien fet deu anys i s'havien convertit en bruixes i, com sempre, la Pervinca havia volgut sorprendre'ns, demostrant que era la primera bruixa de la Foscor de la família i la primera nena, de tots els regnes passats i presents, capaç d'heretar un poder que ningú no li podia haver transmès. La seva tieta Tomelilla, de fet, era

una bruixa de la Llum i també totes les bruixes i els mags dels Senders abans que ella.

La seva conversió havia tingut lloc el mateix dia en què el Terrible 21 havia atacat Fairy Oak. Des d'aleshores, s'havien succeït molts més atacs, i, al poble, s'hi vivia una vida estranya, de portes endins i recollida.

Quan es va fer de dia jo encara estava asseguda a l'escriptori escrivint. De sobte, un soroll em va cridar l'atenció.

Algú s'havia llevat. No sabia qui era, però vaig pensar que potser tenia ganes de xerrar una estona. Així, vaig deixar la ploma i vaig baixar volant. La casa era a les fosques i en silenci. Vaig anar a la cuina, però no hi vaig trobar ningú. Vaig creuar el menjador i em vaig dirigir cap a la sala de la llar de foc: tampoc no hi havia ningú. Tot d'una, vaig veure una esclatxa de llum que es filtrava per sota la porta del despatx del senyor Cícero. Vaig trucar... i res. Vaig tornar a trucar, i res de res. Vaig decidir entrar-hi.

El llum sobre el gran escriptori de noguera estava encès i al cendrer encara cremava el misto amb què en Cícero devia haver encès la seva pipa. Potser havia sortit a prendre una mica l'aire. La ràdio emetia un brunzit, senyal que havia intentat posar-se en contacte amb el mag Duff o amb algú del poble i que al cap de poc tornaria per intentar-ho una altra vegada.

Me n'hauria d'haver anat i tornat a dalt, però l'atmosfera d'aquella habitació sempre m'atrapava, de manera que m'hi vaig aturar una estoneta. Tot estava molt endreçat, net i ple de coses estimades: els llibres i les fotos de les nenes als prestatges de fusta, els gots minúsculs i les ampolles de vidres foscos i etiquetes elegants, els mapes enrotllats a la cistella, la llenya a la vora de la llar de foc i la butaca on sovint s'adormia la Pervinca. A l'armari, darrere els vidres, brillaven els instruments de llautó del senyor Cícero: era un meteoròleg apassionat per l'astronomia. Orientat cap al cel hi havia un telescopi preciós, que ningú de nosaltres no tenia permís per tocar. Recordo que quan vaig entrar per primer cop al despatx, apuntava cap al Regne de la Rosada d'Argent. El senyor Cícero, a la seva manera, havia vingut a trobar-me en el meu llarg viatge. Allò em va agradar.

El telescopi era l'instrument preferit de la Pervinca i, alguna vegada, de nit, l'havia descobert mirant les estrelles d'amagat. «Com m'agradaria poder-les visitar una per una i veure encara més enllà, en la llunyana foscor», deia. «Tu ho has fet algun cop, Feli?».

«Veure una estrella de prop? Sí, n'he vist unes quantes», li deia. «I vols saber una cosa? La Terra, vista des d'allà dalt, sembla una estrella».

A la Vainilla, en canvi, li agradava la ullera de llarga vista. Se sentia una científica mentre l'agafava com el seu pare li

havia ensenyat. Però com que al senyor Cícero no li agradava que juguessin amb els seus instruments, i la Vainilla aviat es cansava de tenir un ull tancat i l'altre obert, la jove científica es conformava a fer servir els prismàtics, més còmodes. Se'ls enganxava als ulls perquè no s'hi filtrés la llum, i es passava hores i hores estudiant el vol de les gavines, observant les onades a la badia, espiant els ocells als nius o atenta a un fruit o a una fulla, amb l'esperança de collir-los just a l'instant que caiguessin de la branca.

«No el dirigeixis mai cap al Sol», li havia dit el senyor Cícero, «si no et vols cremar els ulls!».

«Llàstima», havia pensat la Vainilla. Li hauria agradat mirar el Sol de prop.

El terra del passadís va cruixir. El senyor Cícero tornava i el millor que podia fer era marxar. No tenia permís per ser allà. Vaig volar ràpidament cap a la porta just quan aquesta es va obrir. No era el senyor Cícero, però.

—Pervinca!

—On eres? M'he despertat i estava tot fosc —em va renyar ella, esbufegant. Estava pàl·lida com un llençol. La vaig ajudar a ajeure's a la butaca i li vaig donar una manta.

—A tu la foscor no t'ha fet mai por —vaig dir, sorpresa—. Has tornat a tenir aquell malson tan horrible?

La Pervinca va respondre que «sí» movent el cap. Estava gelada.

—Vols alguna cosa calentona?

«Sí», un altre cop.

Vaig avivar el foc i vaig volar a fer-li una camamilla. Quan vaig tornar, la jove bruixa estava ben embolicada amb la flassada i havia recuperat el color a les galtes.

—Et trobes millor?

—Sí, aquí s’hi està bé —va dir ella amb un somriure.

—Vols explicar-m’ho?

—M’estimaria més que no.

—És un malson tan horrible que et fa por recordar-lo?

—Sí.

—Només és un somni, i si el comparteixes amb mi serà també una mica meu i no et sentiràs tan desemparada.

—No t’agradaria sentir-lo, Feli.

—És clar que m’agradaria. Per què ho dius, això?

—Perquè... —La Pervinca va abaixar els ulls—. Perquè t’espantaries encara més que jo —va dir en veu baixa.

—Has somiat que el Terrible 21 ha tornat per raptar-te, oi que sí?

—No, és una altra cosa.

Va callar i es va quedar en silenci una estona. Em vaig ajeure al seu costat davant del foc i vaig intentar imaginar què em podria fer tanta por. De sobte, la Vi va tornar a parlar. Va ser un murmuri, amb prou feines un xiuxiueig:

—No és d’ell, que tinc por —va dir.

Em vaig girar per mirar-la. No volia fer preguntes estúpides, ni que semblés que no l’entenia, però, amb tot...

no l'entenia. Si no tenia por d'Ell, de qui tenia por, aquella criatura?! Vaig esperar que tornés a parlar, que digués alguna cosa que m'ajudés a comprendre-la una mica millor, però just aleshores va entrar el senyor Cícero.

—Em pensava que era l'únic que no dormia en aquesta casa, però, ves per on, ara veig que estic molt ben acompanyat. Per allà corre la Tomelilla i aquí us trobo a vosaltres dues: l'insomni també s'escampa entre les bruixes i les fades mainaderes? —va preguntar.

—La Pervinca ha tingut un malson —vaig dir.

—Ja ho entenc. Però ara ja ha passat, oi?

—Sí.

—Saps, Vi? —va continuar el senyor Cícero—. Crec que he descobert una estrella nova. Volia que també ho sabés en Duff, però aquell tros d'animal està dormint, com sempre.

—Són les cinc de la matinada —vaig dir.

—I què? Mai no és massa d'hora per a un descobriment científic, estimada Feli. T'agradaria veure-la, Pervinca?

—El senyor Cícero sabia qui movia el seu telescopi quan ell no hi era. La Pervinca va sortir fent un bot de la manta i va córrer a mirar per l'objectiu.

—On és?

—Espera't, espera't..., primer deixa'm que el reguli...

—Jo me'n vaig a veure la Lalla Tomelilla —vaig dir mentre sortia.

La Pervinca estava en bones mans. Ella i el seu pare s'estimaven i s'entenien gairebé en tot. Parlaven molt, de vegades discutien acaloradament i cridaven, però allò també formava part del seu amor. «Potser el senyor Cícero sabrà com fer-s'ho perquè la Vi li expliqui el somni», vaig pensar.

El somni de la Pervinca

El rellotge de la plaça va repicar sis vegades: un... dos... tres... En el silenci del matí, els sons es van sentir nítids i clars i ens van sorprendre a l'hivernacle mentre encara xerràvem.

—Ja són les sis? —va dir badallant la Lalla Tomelilla—. No m'havia adonat que fos tan tard..., vull dir tan d'hora. Continuarem l'Hora del Conte aquesta nit, Feli —va dir desfent-se el nus del davantal—. Em sap greu, però, que la Pervinca tingui sempre aquests malsons tan horribles. Crec que deu tenir a veure amb el que li va passar.

—Jo també ho crec —vaig dir—. Que la raptés l'Enemic, i d'aquella manera... És normal que encara estigui espantada.

—Continua sense voler explicar-los?

—No en diu ni una paraula.

—És estrany, però, que sigui ella la que tingui aquests

malsons. M'ho hauria esperat de la Vainilla, que és més delicada i sensible...

—Oh, la Vainilla també somia molt —vaig dir—. En fi, la veritat és que somien totes dues alhora. Si la Pervinca s'esvera perquè té un somni, al cap d'uns minuts la Vainilla també. I si la Pervinca es desperta cridant, la Vainilla també es desperta.

—Ja passa de vegades això, entre bessons.

—Que somiïn les mateixes coses?

—Que sentin el que l'altre sent, tant si és alegria com por —em va explicar la Tomelilla.

—Això ja ho sé, però... fins i tot quan dormen?

—Fins i tot quan estan allunyats. El que passa entre bessons és únic i especial, estimada fada, i no té res a veure amb els poders màgics.

—Per això és possible que somiïn el mateix?

—Sí, és possible —va contestar la Tomelilla, i de seguida es va donar un copet al front amb la mà—. Que beneïta que soc! —va exclamar—. Com és que no hi havia pensat?! Només cal que ho preguntem a la Vainilla!

—El què?

—Feli, la Vainilla explica el que somia?

—Umm... sí, ella sí.

—Doncs ja està. Si sabem què somia la Babú, aleshores també sabrem què somia la Pervinca. Va, explica'm què somia la Vainilla.

—Oh, últimament esmenta sovint una persona de qui, en el somni, només veu una part del rostre, sempre la mateixa. Diu que li sembla que correspon a una dona jove, molt bonica i amable, que li parla, però ella no la sent, i després tot d'una desapareix.

—I res més? —va fer la Tomelilla—. No hi ha somnis espantosos, malsons terrorífics, monstres o què sé jo? I aleshores per què es desperta tan espantada, la Pervinca?

—No ho sé —vaig dir—. Però és així, i ara li passa gairebé cada nit: la pobra Vi es desperta cridant, tota suada i respirant amb dificultat. I si li demano que m'expliqui el somni, se'm gira d'esquena i es torna a adormir. I pobra de tu que hi insisteixis: s'empipa com una mona.

—Això és més propi de la Pervinca, sí —va comentar la Tomelilla.

—Aquesta nit, però, m'ha dit una cosa en veu baixa que m'ha deixat una mica parada —vaig continuar—. M'ha dit que no és d'Ell, de qui té por.

—Ell, qui?

—El Terrible 21, crec, però no n'estic del tot segura. La Pervinca només ha dit «Ell».

—No és d'Ell de qui té por... —va repetir la Tomelilla, pensativa.

L'Hora del Conte es va acabar d'aquesta manera. De vegades era així: la Tomelilla endreçava les seves coses mentre rumiava sobre l'últim que havíem parlat, apagava

els llums i pujava les escales fins a la seva habitació, sense recordar-se de dir-me bona nit. Després, al cap d'uns minuts, tornava i em demanava disculpes. O bé picava el terra amb el taló d'una sabata, damunt nostre. *Toc! Toc! Toc!*, que volia dir: «Bona nit, Feli».

Sabia que l'Hora del Conte era el moment més bonic de la meva jornada, perquè em quedava sola amb ella, el meu ídol, el meu far. Asseure'm sobre la seva còmoda espatlla, després de totes les preocupacions del dia, les corredisses, les responsabilitats, em procurava tant de consol que res ni ningú no m'impediria mai viure aquell moment. La necessitava, necessitava que em digués que tot anava bé, que tot estava al seu lloc. Em reconfortava.

El retorn del Terrible 21 havia canviat les nostres vides, els nostres costums, però mentre la Tomelilla estigués amb nosaltres hi hauria esperança.

Toc! Toc! Toc!, vaig sentir al cap d'un moment sobre el meu cap.

«Bona nit també a tu», em vaig dir a mi mateixa. «Més ben dit, bon dia, ja gairebé són les set».

El rugent de l'Oest

Aquell matí ens va despertar el vent. Un vent fred i esvalotat, d'aquells que impedeixen als pescadors tirar les xarxes, a les mares estendre la bugada, als nens jugar a pilota i a nosaltres, les fades, volar tranquil·les sense giravoltar per l'aire com si fóssim llavorettes d'auró.

El senyor Cícero ja ens ho havia anunciat: seria un d'aquells dies en què tot xiula, rodola i pica. I si el senyor Cícero ho havia anunciat, es tractava d'un fenomen natural i no pas de l'Enemic. Era tot un consol. Tot i que...

A Fairy Oak, dies com aquells s'anomenaven «de nusos», perquè tot s'havia de lligar: les barques, els tendals de les botigues, les reixes, que es feien malbé de tant picar... De vegades els anomenàvem «de becaina», perquè quan bufava el rugent de l'Oest a ningú no li venia de gust sortir, i fins i tot els gossos i els gats es quedaven als seus llitets o buscaven algun raconet confortable per

fer una becaina al sol, a les galeries o darrere les finestres.

També n'hi havia, però, que els dies de ventada treballaven més que de costum. Els pintors, per exemple, quan el vent bufava fort, sortien a retratar el paisatge, que tot d'una es transformava: de la boirina emergia, nítid i negre, el perfil de les muntanyes; els seus cims es retallaven contra el cel i alguna vegada s'hi podien entreveure les cabses salvatges; al cel, els núvols creaven formes fantàsiques, i al mar li sortia barba. Els dies de ventada m'hauria agradat saber pintar. Tot i que...

També hi havia el de la botiga de joguines, que venia estels: els dies de vent era feliç. I el mateix senyor Cícero, que no se separava mai de la seva ullera de llarga vista.

—Es veu l'illa de Strongcharles! —cridava des del despatx—. I les onades s'encavalquen una sobre l'altra: mar força set, i pujant!

A Fairy Oak, el vent era el pa de cada dia, i estàvem acostumats als temporals. Tot i que...

Des del dia que l'Enemic havia desencadenat el primer atac, només amb una ràfega de vent jo ja m'amoïnava. Si un porticó es tancava de cop... aguantacorneu! Saltava com un grill i, inevitablement, tirava a terra alguna cosa. «Paciència, Feli, calma'tpensaipaciència», em deia. «Només és el vent, només el vent».

Però després... PATAPAM!, petava una altra porta, i

XIUUU!, les finestres xiulaven. El rugent de l'Oest podia bufar dies i dies... «Això passadeta cadoli!», cridava jo, al límit de la paciència. «Feli, estàs parlant amb el vent», m'advertia la Tomelilla. «Has sentit que contesti mai?». No, en realitat no. Però parlar-hi era més fort que jo.

Aquell dia, la Pervinca estava massa concentrada llegint per adonar-se del vent que feia i del meu esverament. Havent dinat s'havia submergit de ple en un llibre antic que li havia deixat la seva tieta, i ja no havia tornat a aixecar el cap. La Vainilla, en canvi, en veure'm tensa i nerviosa, va fer una broma que en altres moments m'hauria fet petar de riure. Va dir:

—Així, tan esverada, fada, més que fada semblés enfadada.

Jo la vaig mirar seriosa:

—I això et fa gràcia, a tu? —vaig protestar—. Estudia!

—Fada rondinaire —em va contestar ella somrient—, no veus que tenim els llibres oberts?

—Sí, però amb això no n'hi ha prou. Havies de fer sis problemes de geometria, ja els has resolt?

—Dos no em surten. Els faré aquesta nit amb el papa. Ara m'estic aprenent les poesies.

—D'acord, els ulls al llibre i muts i a la fada... Ehem, volia dir i a la gàbia!

Des de feia unes quantes setmanes, els estudiants de Fairy Oak tenien un munt de deures. Els nois es queixa-

ven, però nosaltres sabíem que era una estratègia dels professors per distreure'ls dels problemes: des que l'Enemic havia tornat a fer-se visible, ja no podien deixar-los córrer al seu aire. Si sortien, havien d'estar ben a la vista o prou a prop per sentir-los la veu, i havien de comunicar a cada moment el que feien i amb qui ho feien; si volien marxar, havien d'esperar que algú els acompanyés; si cri-daven «ajuda» per jugar, sense que hi hagués un perill real, els castigaven, i el mateix si transgredien les altres mil normes. I sortir del poble, això, ni es plantejava.

A nosaltres, les fades, doncs, també se'ns girava feina: no podíem perdre de vista els nostres nens ni un solperò-sol minut, ni de dia ni de nit. No és que fos un sacrifici per a nosaltres, ja m'enteneu: si alguna cosa ens preocupava era no fer prou per protegir-los.

Els nens, de tota manera, no vivien gens bé aquesta vigilància contínua, i sovint fugien o ens tancaven en algun lloc. En resum, era una murga per a ells i un patiment per a nosaltres. Perquè, a més, «no» i «prohibit» són paraules difícils de pronunciar per a una fada.

La veu de la Dàlia ens va arribar des del final de l'escala:

—Feli, nosaltres sortim un moment. Et quedes tu amb les nenes?!

—Sí, sí, no us preocupeu, no ens mourem d'aquí
—vaig respondre.

—Boniques, no sortiu, us ho demano —va dir la veu d'en Cícero—. I, si ve algú, digueu-li que avui la previsió és que farà un vent molt fred. La Vi i la Babú estan estudiant?

—Sí. La Vainilla s'està aprenent les poesies i la Pervinca... Què llegeixes?

—He arribat a la part de la Mentaflorida.

—La Pervinca està a la part de la Mentaflorida.

—Bé. I ja sap qui era? —va preguntar la veu de la Tomelilla.

—Saps qui era?

—No, qui era?

—Quan ho descobreixi, li farà gràcia. Fins aviat.

Al pis de sota, la porta es va tancar.

—Quan algú en aquesta casa es decideixi a donar una resposta directa, jo també volaré de dia —va remugar la Pervinca, i, sospirant, va continuar llegint el *Llibre Antic*.

Del Llibre Antic

LA VALL D'ABERDUR

El matí del primer dia d'estiu, la Mentaflorida va saltar del seu jaç i va córrer a despertar la seva millor amiga. Estava tan emocionada que es va oblidar de posar-se les sabatilles, i ni tan sols es va pentinar els llargs cabells pèl-rojos. Va separar les branques del faig sota el qual vivia i es va llançar descalça turó avall. Fent un salt, va creuar el rierol, i amb un altre, va esquivar un grup d'oques que passejaven. Va travessar els prats encara humits de rosada i, per anar més de pressa, va fer drecera sota la cascada. Va girar cap a la clariana d'alzines i finalment...

—Éz avui! Éz avui! —va cridar, trucant fort a la porta de la Scarlet-Violet.

—Així que avui és el gran dia, senyoreta?! —va dir una veu darrere seu.

La Mentaflorida es va girar: una dona molt bonica baixava camí del riu amb la seva bugada.

—Zí, zí, éz avui, bruixa Colliflower —va contestar

la Mentaflorida, amb la seva manera tan divertida de pronunciar la «s»—. Enz hem de preparar, però la marmota de la Zcarlet-Violet no es desperta!

—Crida més, nena, i ja veuràs com et sentirà —va contestar la bruixa fent un somriure.

La Mentaflorida va alçar encara més la veu.

—ZCARLET-VIOLET PIMPERNEL, DESPERTAT'T ARA MATeix! —va xisclar, picant fort a la porteta de l'arbre.

Com que ningú no obria, i la Scarlet-Violet no donava senyals de vida, la Mentaflorida va decidir que faria un últim intent i, si no, aniria a preparar-se ella soleta. Així, doncs, va agafar tot l'aire que tenia, va obrir els braços i la boca i. . .

—Si tornes a cridar et fico aquesta rata per la boca —la va amenaçar la seva amiga, que just aleshores havia obert la porta i aguantava una rateta per la cua.

La Mentaflorida es va quedar un moment amb la boca oberta i l'aire als pulmons, i tot seguit es va desinflar i va somriure.

—No ho fariez mai —va dir—, éz la teva favorita.

La Scarlet-Violet va esbufegar, va deixar anar la rata i va tornar a entrar a la caseta.

—Que t'empaita una bandada de llops? —va preguntar.

—No, eztic nervioza. Com potz dormir, tu, en un dia com aquezt?

—Me'n sortia prou bé, fins que has arribat tu!

—Perdona, éz que...

—Has esmorzat? Ho dubto...

—No, però no tinc gana, ze m'ha tancat l'eztòmac.

—Per tots els dimonis, Mentaflorida dels Senders! Què t'ha agafat, ara, per cridar d'aquesta manera a les sis del matí? Ens has clavat un ensurt de mort! —va exclamar la mare de la Scarlet-Violet apareixent per l'estreta escala de cargol: encara anava amb bata i una còmica gorreta rosa al seu cap angulós—. Ens pensàvem que ens atacava un drac o que s'havia desbordat el riu! Quines maneres!

—Em zap molt de greu, zenyora Pimpernel, eztic nervioza per la feyta d'aquezta nit i m'he pazzat una mica.

—Quan aprendreu d'una vegada, les bruixes de la Llum, a controlar les vostres emocions?! Sou totes iguals!

—va comentar la senyora Pimpernel en un to una mica brusc.

La Mentaflorida es va adonar, perplexa, que la mare de la Scarlet-Violet tenia la cara verda. I si era de la por?

—És crema de bacallà putrefacte, una cosa fastigosa

que es fa ella mateixa per mantenir-se jove —va murmurar la Scarlet-Violet a la seva amiga.

—Fa pudor —va dir en veu baixa la Mentaflorida, tapant-se el nas—. Com la pot zuportar?

—Potser espera que les arrugues li marxin de cop —va riure la Scarlet-Violet, que li va oferir un pastisset de cireres.

—Per què no fa desaparèixer les arrugues amb la màgia? Éz una bruixa de la Foscor, ho podria fer.

—Menta, bonica, tu encara has d'aprendre quines màgies podem fer i quines no, oi?! Doncs bé, aquesta és una de les que no podem fer —va explicar la Scarlet-Violet ficant el pastisset de cireres a la boca de la bruixeta—. Com t'ho he de dir? Tens setze anys, aquesta nit miraràs el torrent, aquestes coses les has de saber! Ningú, ni vosaltres els mags de la Llum amb els vostres benèfics poders creatius, ni nosaltres els mags de la Foscor amb els nostres enormes poders destructius, no té el dret d'interferir en la naturalesa de les coses.

—Algunz, però, ho fan. Me'n puc menjar un altre, zizplau?

—Oh, sí, alteren l'equilibri de la naturalesa i després venen els desastres. Serveix-te i passa'm la mel, sisplau. Recordes què li va passar, a l'ametller del mag Almond?

—Donava fruitz cada estació.

—Exacte. Però no era un fet natural, oi? Eren les màgies del mag que obligaven els arbres a donar avellanes a cada moment.

—Cert. Què hi ha aquí dinz?

—Te de nabius. Posa-te'n una mica... Parlàvem del mag Almond: era feliç, podia assaborir el crocant sempre que volgués. Però un dia...

—Va morir.

—Enverinat! El pobret havia forçat tant la naturalesa que havia acabat donant-li fruits no comestibles. Per aquesta raó, el Summe Mag va prohibir a tothom fer màgies d'aquesta mena.

—D'acord, però no em pozaré mai una crema de bacallà a la cara.

—Ben fet, total, no serveix de res. Renta't amb l'aigua del riu i no t'exposis al sol. I quan necessitis una recepta màgica, no vagis a casa de ma mare. Ves a veure la senyora Burdock, ella sí que en sap, d'herbes.

—Zí, zí, però ara anem-noz-en, d'acord?

—Encara falten catorze hores, Menta, relaxa't o arribaràs extenuada a la festa.

La Mentaflorida no es va relaxar. I, com ella, moltes més noies de la Vall.

Aquella nit, seguint un antic ritu, totes les bruixes de setze anys mirarien el torrent Baran per entreveure, en les seves aigües cristal·lines i remogudes, el rostre del seu futur marit. Es posarien per primera vegada el Vestit de la Responsabilitat, de més qualitat i més pesant que la roba que duïen habitualment, perquè les mares els teixien afegint a les madeixes de cotó blanc un fil de plata molt gruixut. I, així, en cada peça de roba, el fil platejat brillava «com un rierol que serpenteja en la neu, com el viarany que porta al cim de la muntanya, així el camí que du cap a l'edat adulta és viu i tortuós», per dir-ho amb les paraules d'una cançó antiga. Les joves havien de portar el Vestit de la Responsabilitat coincidint amb les celebracions importants, fins que feien vint anys. Aleshores el substituiria un altre vestit, encara més ric i pesant.

Naturalment, els joves mags també farien la seva presentació en societat, es desafiarien en curses i encanteris de valentia, agilitat i intel·ligència. I, finalment, tots plegats, bruixes i mags, ballarien a la claror de la lluna, a la platja blanca de la badia d'Arran, on tot s'havia preparat per a la festa del Solstici d'Estiu.

Però aquella vegada les coses no van anar així...

El temporal

La Pervinca va somriure.

—Estic contenta que certs ritus ja no existeixin. M'interessa ben poc, ara, saber qui serà el meu futur marit... Tinc altres coses al cap. Que fort, però! —va dir sense separar els ulls del llibre—. Això és molt millor que una classe d'Història.

—Ei, heu sentit aquest soroll?

Em vaig incorporar, amoïnada.

—Quin soroll? —vaig preguntar.

—És el vent, Babú, no ens espantis —va dir la Pervinca, abaixant per un moment el llibre.

—No, el vent no, això...

Cruixxx... PATAPAAAMMM!

La Babú havia sentit les onades.

Cruixxx... PATAPAAAMMM! Petaven contra les roques dels promontoris. La música preferida de la Vainilla:

